

øjeblikket for mælkeemballage, varmebehandlingsapparaturl til behandling af konsummælk og soft-ice-frysere. Typegodkendelsesproceduren er ofte ret tidskrævende og administrativt ret kostbar, men i nogle tilfælde er det formentlig den eneste måde, hvorpå man kan sikre en hygiejnisk forsvarlig tilvirkning af visse sårbare levnedsmidler.

Til § 39.

I den gældende lov findes to bestemmelser, der indeholder en noget lignende bemyndigelse for ministeren som den foreslåede i § 39:

„§ 6, stk. 2. Indenrigsministeren kan bestemme, at der i lokaler, hvor erhvervsmæssig tilberedning af levnedsmidler finder sted, ikke må opbevares sådanne stoffer, som det i henhold til § 12 er forbudt at anvende ved fremstilling af de pågældende levnedsmidler.

§ 8, stk. 1. Ved omsætning, tilvirkning, opbevaring og transport af levnedsmidler, som er bestemt til salg, skal der iagttages sådan omhu, at varen ikke forurenes eller skades. Nærmere regler, herunder forskrifter vedrørende renligheds- og sundhedstilstanden hos de med ovennævnte forhold beskæftigede personer, kan fastsættes af indenrigsministeren efter forhandling med ministeren for handel, industri og søfart.“

Den svenske lov og det tyske lovforslag har ingen specifik bestemmelse om rengørings- og desinfektionsmidler, men andre regler i disse lovsystemer giver tilsvarende hjemmel til regulering som den, der her foreslås.

Bestemmelsen forekommer at være vigtig, fordi rengørings- og desinfektionsmidler kan genfindes som uønskede forureninger i levnedsmidlerne, og det er derfor af betydning, at der kun bruges sådanne midler, som i givet fald kan tolereres som rester i små mængder uden formodet skadevirkning.

Bestemmelserne i stk. 1, 2. pkt. og i stk. 2 skal tjene til at sikre, at personalet i virksomhederne vænnes til at være opmærksom på, hvad de forskellige midler skal bruges til. Det er forekommet, at man i en virksomhed havde forvekslet et desinfektionsmiddel med et hjælpemiddel i tilvirkningen, således at levnedsmidlet indeholdt betragtelige mængder formalin. Bestemmelserne tager også sigte på, at tilsynsmyndighederne ved besøg på virksomheden kan få et indblik i, hvad der anvendes af rengørings- og desinfektionsmidler.

Til § 40.

Den gældende lov indeholder i § 5, stk. 5, hjemmel for ministeren til at fastsætte nærmere regler for

stadepladser, køretøjer og fartøjer, hvorfra levnedsmidler forhandles.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at næringslov nr. 212 af 8. juni 1966 indeholder nogle bestemmelser, der begrænser forhandling af bl. a. levnedsmidler ved omførsel m. m. Næringslovens § 10 indeholder følgende bestemmelse: „Varer må kun afsættes fra fast forretningssted, jfr. dog § 12, stk. 1 og 2, § 13 og § 14, stk. 1.“

De nævnte bestemmelser har følgende ordlyd:

„§ 12. Næringsbrev kræves ikke for personer, der har bopæl her i landet, til ved omførsel at forhandle

a) naturalprodukter af jordbrug, husdyrhold og fiskeri, sådanne naturalprodukter, der er konserveret ved frysning, røgning eller saltning, samt brød, mælk, fløde, konsum-is, ost, smør og margarine;
b) aviser; ugeblade og tidsskrifter, dog kun på gader og pladser.

Stk. 2. Den, der i henhold til stk. 1 alene omfører fiskevarer, kan i forbindelse hermed omføre tilbehør hertil samt fiskehermetik.

§ 13. I særlige tilfælde kan handelsministeren give personer og selskaber m. v. tilladelse til for et begrænset tidsrum ad gangen at omføre nærmere angivne varer til salg.

§ 14. Ved torvehandel, på markeder og ved dyrskuer kræves ikke næringsbrev til forhandling af husdyr, næringsmidler, der hidrører fra jordbrug, husdyrhold og fiskeri, samt danske husflidsprodukter.“

§ 14, stk. 2 bestemmer, at „Torvehandel må kun finde sted på de tider og steder samt på de vilkår, som kommunalbestyrelsen fastsætter i samråd med politimesteren, i København politidirektøren.“

Næringsloven angiver kun de næringsretslige rammer om torvehandel.

Bestemmelsen i forslaget til § 40 er begrundet i almene hygiejniske synspunkter, der går ud på, at salg af levnedsmidler, selv stort set ubehandlede, ofte uemballerede, under åben himmel eller i øvrigt under primitive forhold, næppe bør accepteres som stadig tilbagevendende foreteelse.

Hvis forholdet alligevel accepteres, må der kunne udfærdiges hensigtsmæssige regler derom.

Bestemmelsen i § 40 tilsigter derfor stort set at gennemføre regler svarende til bestemmelser i sundhedsvedtægterne, hvorefter sundhedskommissionen, eventuelt med kommunalbestyrelsens tilslutning, kan forbyde eller regulere bl. a. torvehandelen. Hvis reglen ikke fandtes, måtte man formentlig lægge den regel til grund, som findes i næringslovens § 14, stk. 2, og hvoraf det vel kan udledes, at kommunalbestyrelsen kan fastsætte vilkår for torvehandel